

Дімон

Дімон відвалився від ноги дядька Петра й гепнувся на землю. Аж у животі забулькало.

— Як тобі не соромно, — сказала мушка Ніна. — Тільки й знаєш, що з людей кров пити. Пішов би на завод холодильники робити. Чи ракети.

— А мені й без заводу добре, — заперечив кліщ Дімон. — У мене є все. Он навколо скільки людей зі смачною кров'ю. Пий — не хочу!

— Дармоїд!

Але Дімонові байдуже. Живе, як у Бога за пазухою.

Одного разу його на собі знайшов хлопчик Миколка. Схопив і нумо пальцями давити. Та не давиться! Аж надто Дімон товстошкірим створінням виявився.

Миколка його на асфальт кинув і ногою пристукнув. Але Дімонові байдуже, лежить собі та й регоче. Замало силоньки в хлопчика Миколки.

А тепер Дімон ліниво іклами клацнув і відповз убік від дороги, щоб його бува дядько Петро не помітив. У нього вже точно сил вистачить Дімана вщент розтоптати.

Ось усівся він на край паркової доріжки, спину на бордюр сперся і, сито насвистуючи пісню гурту «Океан Ельзи» «Хочу напитись тобою», став згадувати своє життя...

Явлення батька Дімонові

Коли Дімон тільки народився, то пережив дуже сильні емоції.

А діло було так.

Дімон відкрив оченята і зрозумів, що перед ним щось пливє. Він нікак не міг зосередити погляд на чомусь одному й уважно роздивився, що ж воно таке. Усе було як у тумані.

Раптом із цього туману з'явилося щось велике й темне. Стало воно наблизатись, і Дімон із жахом розгледів величезні ікла з різьбленим. Огидну пащу. Налиті кров'ю очі. Та голову з великими залисинами. Це все разом виглядало до біса страшно.

І Дімон заверещав:

— А-а-а!

— Ну чого ж ти плачеш, дурнику, — сказала страшна голова страшним голосом. — Це ж я, твій тато.

З туману випливло кілька волохатих лап, які обійняли Дімона.

Згодом Дімон перестав зажатися, полюбив свого тата таким, яким він був, і навіть став вважати його чи не найвродливішим батьком у світі!

Але й тепер вряди-годи буває здригається, згадуючи той момент, коли вперше побачив батька.

Сидів тиждень

Цілий тиждень просидів Дімон на людині, коли був маленький. Але так і не підріс. Натомість ледь не вмер від голоду.

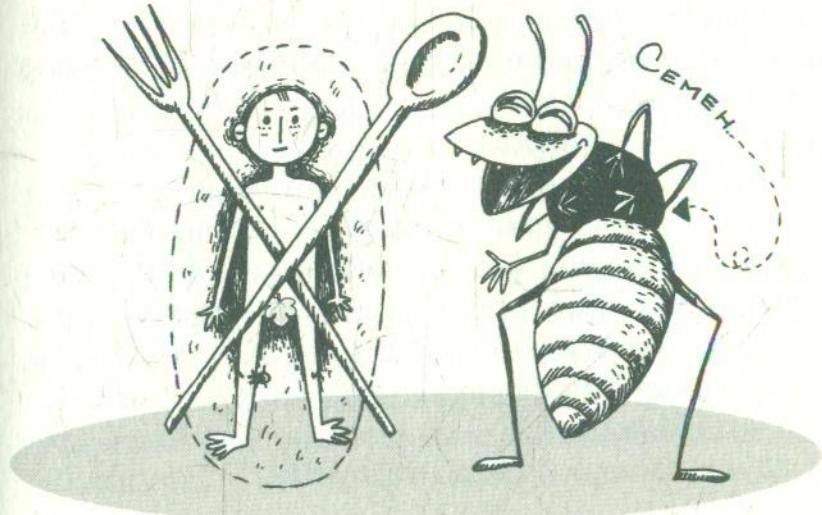
Діло було так.

Гуляв собі Дімон у полі, радів сонечкові і взагалі чудовій погоді. Бачить, людина лежить. Яка удача! На людину, що лежить, і комаха біжить! Це означає, що залізти на нерухомого, який відпочиває, набагато простіше, ніж на якого-небудь грибника, що рухається.

Тож Дімон наточив свої ікла та встремив їх у людину якраз під коліном. А напитися не може. Кров не йде. Та й ікла витягнути не може — застрягли!

Цілий тиждень Дімон із пастки виплутувався, ікла витягав.

Ох і сміявся тоді над ним клоп Семен!

Виявилось, що хтось виніс у поле воскову фігуру з музею, який збанкрутівав. Вона була так схожа на справжню людину! Ось Дімон і переплутав.

Тоді він збагнув таку істину: не всяка та людина добра й смачна, що має людський вигляд.

Отруєний добром

Одного разу Дімон напився крові дуже доброї людини. І раптом почав дивитись на світ абсолютно іншими очима.

Небо тепер здавалось блакитнішим. Трава зеленіше. А злий клоп Семен таким нещасним, що Дімон підійшов до нього та дружньо обійняв.

— Ти чого? — здивувався Семен.

— Ти такий нещасний через те, що злий, я просто не можу, — ледь не плачуши від співчуття, сказав Дімон.

Семен не зрозумів Дімона, тому вкусив його за бік. Але Дімон навіть не сіпнувся. Навпаки — підставив Семенові другий бік.

— Ти що, захворів?

Дімон мовчки всміхнувся.

— А-а-а, — протягнув Семен. — Я зрозумів: ти вкусили добру людину. Тобі терміново треба бігти в медпункт! Скажи, щоб зробили щеплення від доброти!

Дімон не на жарт злякався:

— Невже я отруївся?

— Ще й як!

Дімон чимдуж побіг до медпункту.

Там, звісно, лікарі за голову схопилися:

— Де ти тільки знайшов таку добру людину? Вони в наших широтах рідкісний звір! Навіть до Червоної книги занесені!

Цілий місяць Дімонові уколи в пузо давали. А потім ще й щеплення від доброти зробили.

Після щеплення досхочу можна було пити кров добрих людей, але Дімон став перебірливішим. Спочатку пересвідчувався, чи не вийшов у людини строк придатності та який спосіб життя вона вела.

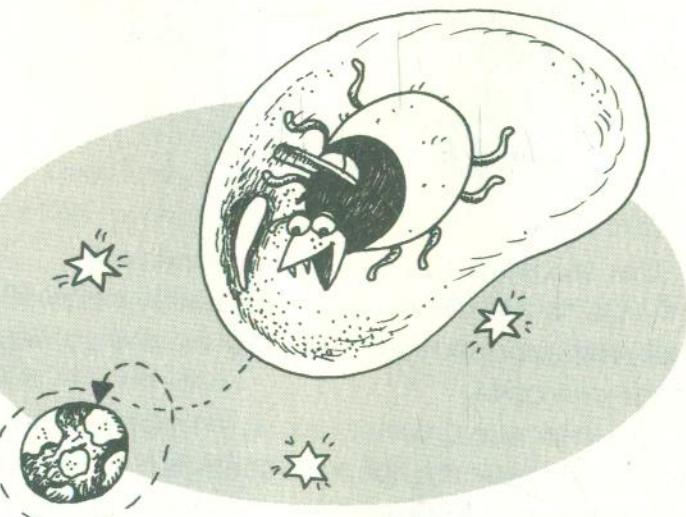
Хоча коли Дімон зголодніє, то тут уже, звісно, не до церемоній. Ученіться, бувало, у першого-ліпшого і п'є, п'є, п'є...

Той, що потрапив під краплю

На Дімона впала крапля.

Він сидів собі на листку полину й чекав на грибника, на якого можна було б перескочити, а потім встремити свої ікла, обертаючись за годинниковою стрілкою. Але замість цього на Дімона впала крапля роси.

І ця крапля була така велика, що накрила його повністю. Дімон борсався всередині прозорої краплі, не розуміючи, де низ, а де верх. Він абсолютно не вмів плавати. А тим більше затримувати дихання під водою.

Крапля слизнула по листку й разом із Дімоном полетіла вниз.

У цей момент Дімон відчув себе справжнім космонавтом. Він плив усередині краплі, як у невагомості, і дивився на Землю.

Земля була чудовою. Хоча нестримно наблизалась. А якщо бути точним, то до Землі нестримно наближалася крапля роси з Дімоном.

Коли крапля впала й розбилась, Дімон нарешті став пожадливо ковтати повітря, устигаючи при цьому радіті життю. І радість його була така велика, що він пропустив кількох грибників і в той день так ні до кого й не причепився.

З того часу Дімон завжди чекав грибників не на листку, а *під ним*. Це було не дуже зручно, адже доводилося висіти догори ногами. Від цього до голови приливала кров і виникало оманливе відчуття ситості.

Але, погодьтеся, обманюватись щодо власної ситості куди приємніше, ніж напевне знати, що зараз захлинешся в якісь там краплі роси.

Коли Тебе не люблять

— Обіймульки! — кричить Дімон і лізе штаниною вгору. — Обіймульки! Ну?

Дімонові люди до вподоби. Не лише за смаковими якостями. А в цілому. Вони такі великі, веселі й енергійні.

А от людям ніколи не подобався Дімон. Тільки побачать його на штанях або на сорочці, відразу кричать, лаються й махають руками.

— Давайте обніматися! — благає Дімон. — Обнімони Дімону!

А у відповідь його тільки б'ють і з криком скидають на землю.

— Ти не такий, як вони, — поважно зазначив клоп Семен. — Ось вони тебе й не люблять.

— А тебе люблять?

— І мене не люблять.

— А якщо я їм квіти буду дарувати? Чи шоколадки?

— Шукає любов серед схожих на себе!

— Серед на тебе схожих чи що? — здивувався Дімон.

— Ще чого! Я теж інший, — відповів Семен і пішов через дорогу в ігрові автомати грати.

Тоді Дімон зрозумів, що любов не завжди буває взаємною. У усякому разі, з людьми.

Зомбі-муха

Сидить Дімон на травичці.
Сонечко сяє, вітер обдуває.
Гарно!

Повз пролітає муха
та зловісно гуде.

— Доброго здоров'я,
мухо-цокотухо! — каже їй Дімон.

А муха мовчки починає
кружляти навколо кліща,
зубами цокотить, хоботком
своїм у Дімона цілить,
лапи пазуристі до нього
так і тягне.

Придивився він уважно, а то муха-зомбі!

Як так?

Мабуть, вірус підчепила й тепер розносить його по білому світу.

Злякався Дімон, що також у зомбі перетвориться, і як дав драпака!

Прибіг до лікарні.

— Зробіть мені щеплення терміново!

— Який свідомий хлопчик, — каже жучиха-лікар. — Усі б такі!

Вийшов Дімон з лікарні, а цокотухи вже ніде немає. Ось був би прищеплений вчасно, відмахнувся б від зомбі, як від настирної мухи, та й усе.